

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/81/2020
Identifikačné číslo spisu: 1712213418
Dátum vydania rozhodnutia: 17.03.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1712213418.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: A.M. METAL s. r. o., so sídlom 903 01 Tureň č. 733, IČO: 46 282 203, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Červenková, s.r.o., so sídlom Dunajská 1, 811 08 Bratislava, IČO: 50 582 429, v mene ktorej koná JUDr. Martina Červenková ako advokátka a konateľka, proti žalovanému: PROFI-KOV, s.r.o., so sídlom Budovateľská 6, 900 27 Bernolákovo, IČO: 35 874 414, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s.r.o. so sídlom Kadnárova 83, 831 06, IČO: 47 232 765, v mene ktorej koná ako advokát a konateľ, JUDr. Ivan Syrový, o zaplatenie 20.149,20 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Pezinok, pod sp. zn. 33Cb/7/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. apríla 2019, č. k. 2Cob/81/2018 - 432, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 21. februára 2018, č. k. 33Cb/7/2013-344, žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.149,20 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % p. a. odo dňa 03.05.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania.
2. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný uskutočňoval na základe ústneho dohovoru prepravu druhotných surovín pre žalobcu. Žalovaný uskutočňoval prepravu aj druhotných surovín z Poľnohospodárskeho družstva Prievoz, ktoré pochádzali z demontáže skleníka vykonávanej na základe kúpnej zmluvy zo dňa 20.02.2012 uzatvorenej medzi žalobcom a Poľnohospodárskym družstvom Prievoz. Predmetom kúpnej zmluvy bola likvidácia stavby skleníka, železných rúr (kúrenie, voda) po obvode a medzi loďami skleníka a triedenie podľa druhu (železo a sklo). Demontáž sa uskutočňovala v období od 28.02.2012 do 23.04.2012. Žalobca a žalovaný sa dohodli, že žalovaný predmetné druhotné suroviny v objeme 69.480

kg predá za výhodnejšiu cenu spoločnosti HOTIS RECYCLING SLOVAKIA s.r.o. Žalobca žalovanému vyfakturoval dňa 18.04.2012 dohodnutú cenu 0,29 Eur/kg (69.480 kg x 0,29 Eur = 20.149,20 Eur) s tým, že rozdiel predajnej ceny a vyfakturovanej sumy si mal žalovaný ponechať ako províziu z predaja. Keďže faktúra nebola uhradená ani po dni splatnosti (deň splatnosti 02.05.2012), žalobca žalovaného vyzval upomienkou na zaplatenie pohľadávky, ktorú voči žalovanému eviduje. Žalovaný však odmietal faktúru zaplatiť a ako dôvod odopretia platby uvádzal, že nesedela váha vyfakturovaných surovín. Žalobca poukázal, že predmetné suroviny boli riadne odvážené, pričom pri vážení železného odpadu bol zakaždým prítomný aj predseda predstavenstva družstva. Váha surovín je zdokladovaná potvrdenkami na výkup odpadových surovín za hotové. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie rozhodol platobným rozkazom dňa 16.11.2012, č. k. 36Rob/215/2012-19, voči ktorému podal žalovaný odpor.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal za nesporné, že medzi žalobcom v postavení kupujúceho a Poľnohospodárskym družstvom Prievoz ako predávajúcim bola dňa 20.02.2012 uzavretá kúpna zmluva (č. l. 204-205 spisu), ktorej predmetom bola likvidácia stavby celého skleníka č. 1 1, likvidácia železných rúr/ kúrenie, voda/ po obvode a medzi loďami č. 10 a triedenie podľa druhu /železo a sklo/. Zmluvné strany si stanovili cenu železného odpadu vo výške 0,15Eur/kg. Poľnohospodárske družstvo Prievoz na základe kúpnej zmluvy vystavila žalobcovi faktúru č. 9166/12 na sumu vo výške 10.716,- Eur.

4. S prihliadnutím na vykonané dokazovanie súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že so žalovaným uzavrel ústnu komisionársku zmluvu, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal, že zariadi vo vlastnom mene a na účet žalobcu predaj železného šrotu s tým, že žalobcovi mal odovzdať finančné prostriedky v celkovej výške 20.149,20 Eur a zvyšok si nechať ako províziu, ktorá spočívala v rozdieli medzi kúpnu cenou, za ktorú žalovaný železný šrot predal a cenou, ktorá bola medzi účastníkmi dohodnutá ako minimálna predajná cena. Súd prvej inštancie preto považoval žalobu za nedôvodnú a zamietol ju v celom rozsahu.

5. V rámci odôvodnenia súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne existencie danej ústnej dohody, že mu žalovaný prisľúbil predaj železného šrotu prostredníctvom spoločnosti HOTIS RECYCLING SLOVAKIA s.r.o. za výhodnejšiu cenu. K záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom súd prvej inštancie dospel aj napriek svedeckej výpovedi O. M., zamestnanca žalobcu, ktorý uviedol, že žalovaný prisľúbil žalobcovi, že zabezpečí výkupnú cenu, akú nemá nikto, teda najvyššiu výkupnú cenu, avšak následne počas svojej výpovede uviedol, že nebol prítomný pri rokovaniach danej dohody, ale že sa to dozvedel jedine od žalobcu. Žalobca za účelom preukázania existencie uvedenej dohody poukázal aj na výpoveď svedka A. G., ktorý uviedol, že ponúkli žalobcovi za výkup 280,- Eur za tonu železa, avšak žalobca si vybral firmu žalovaného, lebo ponúkal o 15,- Eur viac za tonu železa, kde svedok A. G. žalobcu upozornil, že sa jedná o nereálnu cenu, nakoľko pozná trh so šrotom. Svedok A. G. tak nepotvrdil skutočnosť, že by žalobca so žalovaným uzavreli ústnu dohodu, že žalovaný predá žalobcovi železný šrot za výhodnejšiu cenu. Naopak svedok A. G., potvrdil tvrdenia žalovaného, že nemohla byť platná dohoda, ktorú tvrdil žalobca, týkajúca sa ceny za tonu železa, nakoľko žalovaný preukázal, že železo sa v danom období vykupovalo od 0,265 Eur - 0,285 Eur (pravdepodobne za kilo železa) v závislosti od hrúbky a či je upravené. Žalobca vo svojich písomných vyjadreniach taktiež potvrdil, že dňa 17.04.2012 predával železný šrot za cenu 0,285 Eur/kg. Žalovaný taktiež preukázal, že v danom období predával on železo za 0,27 Eur/kg, resp. 0,265 Eur/kg, ak železo odviezol žalovaný. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že mu žalovaný prisľúbil predaj železného šrotu za cenu 0,295 Eur/kg, nakoľko žalovaný preukázal, že železo sa vykupovalo v danom období maximálne za 0,285 Eur/kg. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný nemohol prisľúbiť žalobcovi uskutočnenie predaja druhotných surovín v objeme 69.480 kg spoločnosti HOTIS RECYCLING SLOVAKIA s.r.o. za výkupnú cenu 0,295 Eur/kg, nakoľko v danom období sa cena železa v takej výške nepohybovala.

6. Súd mal za nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným prebiehala spolupráca iba na základe ústnej zmluvy. Z tvrdení žalobcu vyplynulo, že sa žalovaný na základe ústnej zmluvy o preprave so žalobcom zaviazal prepraviť druhotné suroviny z areálu Poľnohospodárskeho družstva Prievoz do sídla žalobcu. Podľa tvrdení žalobcu žalovaný pre neho vykonával výlučne dopravu, za ktorú mu žalobca za prvú etapu zaplatil 3.000,- Eur, za druhú etapu zaplatil v hotovosti 3.700,- Eur k rukám žalovaného a za tretiu etapu nezaplatil. Úhradu žalobcu za prvú etapu potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi p. M., zamestnanec

žalobcu. Okrem tvrdení žalobcu a svedeckej výpovede p. M. súd prvej inštancie nemal za preukázané, že by žalobca za dopravu žalovanému zaplatil. Obrana žalobcu spočívala v tom, že žalovaný mu za v hotovosti platenú dopravu nedal účtovný doklad o prijatých platiach. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že platil žalovanému v hotovosti za dopravu. Pokiaľ žalobca platil žalovanému za dopravu, mal podľa súdu prvej inštancie o tejto skutočnosti aspoň vyhotoviť príjmový pokladničný doklad o vykonanej úhrade.

7. Ako nesporné súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalovaný vo vlastnom mene a na vlastný účet predal 69.480 kg železa a finančné prostriedky v sume cca 18.000,- Eur za predaj železného šrotu si ponechal žalovaný (čo vyplýva Uznesenia ČVS: ORP -368/0EK-SC-2012). Sporné medzi stranami bolo, či finančné prostriedky za predaj železného šrotu mali pokryť náklady na demoláciu skleníka a odvoz šrotu, pretože žalobca tvrdil, že žalovaný demoláciu skleníkov nevykonával, túto podľa žalobcu vykonávala spoločnosť L. U., neskôr už tvrdil, že aj spoločnosť ALVIKA, s.r.o.

8. Zo svedeckých výpovedí svedkov Z., O. N., A. mal súd prvej inštancie za preukázané, že okrem firmy L. U. a spoločnosti ALVIKA, s.r.o. vykonával žalovaný pre žalobcu aj demontážne práce, spočívajúce v rozoberaní skleníkov, pálenia železa na menšie kusy. Svedkovia potvrdili aj tú skutočnosť, že žalobca o tom, že na demontážnych prácach robili ľudia žalovaného, musel mať vedomosť, nakoľko im zadával úlohy, čo potvrdili svedkovia Z., A.. Svedok A. vo výpovedi uviedol, že žalobca ho bol aj predstaviť vrátnikom Poľnohospodárskeho družstva Prievoz. Tvrdenie žalobcu, že svedka nikdy nevidel, súd prvej inštancie vyhodnotil za účelové a zavádzajúce. Z výpovedí svedkov mal súd prvej inštancie za jednoznačne preukázané, že žalobca musel mať vedomosť, že na rozoberaní skleníkov pracujú aj ľudia žalovaného. Žalobca počas konania nepreukázal, že by predseda družstva, vrátnici, alebo aj on sám vyzval svedkov Z., O., N., A., že na demontážnych prácach nemajú čo robiť. Vzhľadom na vykonané dokazovanie súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobca musel mať vedomosť, že žalovaný okrem prepravy vykonáva prostredníctvom svojich zamestnancov aj demontážne práce, kde svedkovia uviedli, že demontážne práce trvali niekoľko mesiacov. Svedkovia potvrdili aj tvrdenia žalobcu, že na demontážnych prácach pracovali aj jeho ľudia, kde svedok Z. vo výpovedi uviedol, že v prvej etape tam bola firma od žalobcu, v druhej etape boli už aj oni. Z faktúr predložených žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že firma L. U. robila demontážne práce, ktoré potvrdili aj svedkovia, ale nevyplýva, aké demontážne práce robili.

9. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný v odpore a aj na pojednávaní tvrdil, že medzi ním a žalobcom bola dohodnutá ústna dohoda o odmene za výkon činnosti žalovaného s tým, že žalovaný vo vlastnom mene a na vlastný účet predá železný materiál, ktorý sa nachádzal u žalobcu, ktorým spôsobom uhradí žalovanému odmenu za vykonanú prácu. Tvrdenia žalovaného potvrdil aj svedok A.. Sám žalobca v liste zo dňa 20.05.2013 (ďalej len „list“) uvádza, že žalovaný si vo faktúre č. 130014 fakturuje za prepravné služby a práce s hydraulickou rukou inú cenu merných jednotiek, ako boli dohodnuté. Žalobca v liste podľa súdu prvej inštancie potvrdil, že žalovaný vykonával na základe ústnej dohody prepravné služby a prácu s hydraulickou rukou.

10. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný po začatí tohto konania vystavil žalobcovi faktúru č. 1300014 zo dňa 10.05.2013 na sumu 19.987,57 Eur, ktorou fakturoval žalobcovi za dopravu, prácu s hydraulickou rukou, materiál. Žalovaný v konaní predložil znalecký posudok 40/2017, ktorého úlohou podľa zadania žalovaného bolo stanoviť výšku ekonomicky oprávnených nákladov podľa žalovaným predložených listín, na základe ktorých znalec vypočítal výšku nákladov vo výške 15.651,49 Eur. Nakoľko súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu, nepovažoval za potrebné vykonať dokazovanie ohľadne tzv. kompenzačnej námietky žalovaného, ktorou započítal svoju pohľadávku voči žalobcom uplatnenej pohľadávke.

11. V závere súd prvej inštancie ustálil, že jediným dôvodom, pre ktorý žalovaný nakladal so železom, ktoré vo vlastnom mene a na vlastný účet predal, bola ústna dohoda medzi žalobcom a žalovaným ako odmena za vykonanú prácu, ktorú žalovaný vykonával pre žalobcu, preto žalovaný nakladal so železom ako s vlastným. Danú skutočnosť potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi, predseda družstva, I. A. ktorý uviedol, že na základe dohody medzi žalobcom a žalovaným odviezli poslednú fúru železa do sídla žalovaného.

12. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. apríla 2019, č. k. 2Cob/81/2018-432, rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 21. februára 2018, č. k. 33Cb/7/2013-344, potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v plnom

rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a dôvodmi odvolania žalobcu skonštatoval, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním správne zistil skutkový stav, správne aplikoval príslušné právne predpisy a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v konaní nebolo medzi stranami sporu preukázané uzavretie komisionárskej zmluvy, na základe ktorej by bol oprávnený žalobca vyfakturovať žalovanému sumu vo výške 20.149,20 Eur, ale bola uzatvorená zmluva o spolupráci, na základe ktorej vykonal žalovaný pre žalobcu práce súvisiace s demontážou skleníka, predal vo vlastnom mene železo v dohodnutom množstve a sumu si ponechal ako odmenu za vykonanú prácu.

13. Žalobca namietol, že súd prvej inštancie nezvolil taký procesný postup, aby ustálil výšku nárokov žalovaného, nezaoberal sa kompenzačnou námietkou žalovaného, čo žalobca považuje za ťažiskové, čím bol podľa žalobcu naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že uvedená námietka žalobcu neobstoí, pretože súd prvej inštancie postupoval v súlade s procesným právom a svojim postupom neznemožnil žalobcovi uplatňovať jeho procesné práva. Odvolací súd uvedenú námietku žalobcu skôr vyhodnotil ako námietku smerujúcu k nesprávne zisteniu skutkového stavu z vykonaných dôkazov, čo tiež neposúdil odvolací súd za dôvodné. Z rozsudku súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vykonať dokazovanie ohľadne nároku žalovaného, pretože dospel rozsiahlym vykonaným dokazovaním k záveru, že žalobca nepreukázal uzatvorenie komisionárskej zmluvy a nepreukázal dôvodné vystavenie faktúry, na základe ktorej fakturoval žalovanú sumu. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že predmetom sporu nebol nárok žalobcu, ktorý by žalovaný nepopieral a uplatnil voči nemu započítací prejav titulom svojich nárokov, ale že žalobcovi nárok na zaplatenie nevznikol, lebo podľa ústnej dohody si mohol žalovaný ponechať finančné prostriedky, v dôsledku čoho žalobca nemal dôvod vystaviť predmetnú faktúru.

14. Dokazovanie podľa odvolacieho súdu preukázalo, že síce žalovaný nakladal so železom žalobcu, ale išlo o kompenzáciu za činnosť, ktorú pre žalobcu žalovaný vykonal. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že žalovaný vo vlastnom mene a na vlastný účet predal 69.480 kg železa a finančné prostriedky si ponechal, čo vyplývalo aj z trestného konania. Sporné bolo medzi stranami to, či finančné prostriedky za predaj železného šrotu mali pokryť náklady na demoláciu skleníka a odvoz šrotu, nakoľko žalobca tvrdil, že žalovaný demoláciu skleníkov nevykonával. Keďže žalobca popieral, že žalovaný pre neho vykonával demoláciu skleníkov, súd prvej inštancie výsluchom svedkov dospel k záveru, že na demontážnych prácach robili aj zamestnanci žalovaného, t. j. nebola uzatvorená komisionárska zmluva.

15. V rámci podaného odvolania žalobca vyjadril svoj nesúhlas so závermi súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel na základe hodnotenia dôkazov predovšetkým produkovaných žalovaným (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.). Žalobca namietol, že sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal s tým, že výlučným vlastníkom odkupovaného železa bol žalobca. K uvedenej námietke odvolací súd poukázal na rozsudok súdu prvej inštancie, v ktorom súd prvej inštancie nespochybnil vlastníctvo žalobcu, ale dospel k záveru, že jediným dôvodom, pre ktorý žalovaný nakladal so železom, ktoré vo vlastnom mene a na vlastný účet predal, bola ústna dohoda medzi žalobcom a žalovaným ako odmena za vykonanú prácu. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že súd prvej inštancie vykonával dokazovanie na preukázanie tvrdenia žalobcu ohľadom uzatvorení komisionárskej zmluvy a za týmto účelom vypočul viacero svedkov, pričom kompenzačnou námietkou sa vzhľadom na nepreukázanie uzatvorenia komisionárskej zmluvy nezaoberal.

16. Žalobca rovnako namietol aj nesprávne právne posúdenie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. s tým, že súd prvej inštancie vôbec nezaujal stanovisko k tomu, akým právnym režimom treba posudzovať celé konanie žalovaného, iba sa obmedzil na konštatovanie, že tvrdeniam žalobcu ohľadom uzatvorenia komisionárskej zmluvy neuveril. Ani s touto námietkou žalobcu sa odvolací súd nestotožnil a poukázal na to, že súd prvej inštancie odôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že žalobca nepreukázal uzatvorenie komisionárskej zmluvy, ktorá by bola titulom na vystavenie predmetnej faktúry a zaoberal sa aj konaním žalovaného, pričom vzťah posúdil ako ústne uzatvorenú zmluvu, predmetom ktorej boli práce žalovaného na demontáži skleníka a odmenou boli finančné prostriedky za predaj železa v množstve cca 70 ton.

17. Odvolací súd upriamil pozornosť na to, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku citoval ust. § 577, § 536 ods. 1 a § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a podrobne zdôvodnil, na základe čoho dospel

k záveru, že nedošlo k uzatvoreniu komisionárskej zmluvy, s čím sa odvolací súd stotožnil a na uvedené odôvodnenie odkázal. K namietanému neposúdeniu konania žalovaného odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie posúdil činnosť žalovaného ako ústne uzatvorenú zmluvu o dielo, predmetom ktorej boli práce žalovaného a ako odmena boli dohodnuté finančné prostriedky za predaj železa. Tým dal sú prvaj inštancie podľa odvolacieho súdu odpoveď na otázku, na základe čoho žalovaný nakladal so železom vo vlastníctve žalobcu. Odvolací súd zmluvný vzťah medzi stranami podriadil pod ust. § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého išlo o inominátnu zmluvu, ktorá sa považuje za zmluvu neformálnu, reagujúcu na potrebu dynamicky sa vyvíjajúceho podnikateľského prostredia. Predmetom ústnej zmluvy bola spolupráca medzi stranami, na jednej strane záväzok žalovaného vyvíjať určitú činnosť v prospech žalobcu a na druhej strane mu žalobca umožnil nakladať so železom vo svojom vlastníctve titulom odplaty. Aj keď súd prvej inštancie výslovne neuviedol, že zmluvný vzťah treba posudzovať podľa ust. § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka odvolací súd zdôraznil, že toto ustanovenie súd citoval, bolo použité v konaní a uvedené pochybenie nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že vzťah medzi stranami posúdil správne ako ústnu dohodu, na základe ktorej bol žalovaný oprávnený nakladať s predmetným železom titulom vykonanej činnosti týkajúcej sa demontáže skleníka a súvisiacich prác.

18. V súvislosti s tvrdením žalobcu ohľadom bezdôvodného obohatenia, odvolací súd sa s týmto nezaoberal z dôvodu, že uvedenú argumentáciu v konaní pred súdom prvej inštancie nepoužil. V závere odvolací súd skonštatoval vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, na základe čoho ho podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

20. V rámci dovolania žalobca argumentoval tým, že konajúce súdy mali za preukázané, že vlastníkom železného šrotu zo skleníkov bol žalobca, ktorý za tento Poľnohospodárskemu družstvu Prievidza aj zaplatil. Rovnako mali súdy za preukázané, že na demontáži skleníkov pracovala firma L. U. a aj spoločnosť ALVIKA, s.r.o. Žalobca považuje za irelevantné, na ktorej etape tieto firmy pracovali, nakoľko podstatným bolo, že žalobca nakúpil železný šrot za účelom jeho ďalšieho predaja a dosiahnutia zisku pre seba, nie pre žalovaného. Dovolateľ uviedol, že z napadnutých rozhodnutí nie je zrejmé, na základe akých dôkazov, skutočností alebo čohokoľvek iného dospeli oba súdy k záveru o uzavretí ústnej dohody, ktorú ustálili ako zmluvu o dielo s odmenou pre žalovaného v rozsahu finančných prostriedkov za predaj železa v množstve 70 ton. Rovnako nie je podľa dovolateľa zrejmé, prečo uzavretie komisionárskej zmluvy medzi stranami sporu s určitosťou konajúce súdy vylúčili.

21. Touto zmluvou o dielo mal žalobca prenechať žalovanému dispozíciu so železom vo výlučnom vlastníctve žalobcu za účelom jeho predaja. Ani súd prvej inštancie ani odvolací súd nekonštatovali, že odmenou žalovaného malo byť všetko železo, na ktorého demontáži a preprave sa mal žalovaný podieľať, podľa záverov oboch súdov malo ísť o finančné prostriedky získané predajom železa. Ak teda žalovaný predával vo svojom vlastnom mene železo vo výlučnom vlastníctve žalobcu a ako odmenu mal dostať finančné prostriedky z tohto predaja, o akú zmluvu teda išlo? Podľa záverov odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie šlo o zmluvu o dielo, pričom zmluvou o dielo sa zhotoviteľ pre objednávateľa zaväzuje vykonať určité dielo. Komisionárskou zmluvou sa komisionár pre komitenta zaväzuje zariadiť vo vlastnom mene určitú obchodnú záležitosť. Dovolateľ trvá na tom, že predaj železného šrotu nie je možné považovať za dielo, ale za obchodnú záležitosť. Ďalej dovolateľ zdôraznil, že je absurdné dohodnúť obchodnú záležitosť tak, že žalobca železo, ktoré nakúpil za účelom ďalšieho predaja so ziskom, celé prenechal žalovanému za jeho práce (ktorý zjavne nepracoval na demontáži a preprave železa sám, ale spolu s ďalšími subjektmi) pre žalobcu. Žalobca v celom rozsahu spochybňuje žalovaným tvrdený rozsah a hodnotu údajných prác pre žalobcu.

22. Žalobca v závere podaného dovolania formuloval nasledovné otázky:

a. Otázka podradenia zmluvného vzťahu strán sporu, či sa jedná o zmluvu o dielo s odmenou dohodnutou ako finančné prostriedky získané z predaja diela alebo o komisionársku zmluvu za zariadenie obchodnej záležitosti predaja, resp. o aký zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným ide, keď žalovaný predával vo svojom mene vec vo výlučnom vlastníctve žalobcu.

b. Otázka hodnoverného preukázania prác jednej zo strán sporu znaleckým posudkom, kedy druhá strana sporu spochybňuje akýkoľvek rozsah prác a tieto práce boli ohodnotené na sumu zodpovedajúcu celému údajnému dielu, na ktorom rozsahu tieto práce, ak vôbec, tak tvoria iba jeho časť.

c. Otázka, či je možné dohodnúť v zmluve o dielo odplatu spočívajúcu vo finančných prostriedkoch získaných z predaja veci patriacej do výlučného vlastníctva jednej zo strán sporu, kedy tento predaj realizuje druhá zo strán sporu bez uzavretia komisionárskej zmluvy - t. j. dohoda o zariadení obchodnej záležitosti podľa právneho názoru odvolacieho aj prvostupňového súdu je inkorporovaná v rámci zmluvy o dielo do dohody o spôsobe úhrady.

23. K dovolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný s tým, že dovolateľ v rámci podaného dovolania okrem citovania konštatovaní odvolacieho súdu sumarizuje zistené skutkové okolnosti celej veci zo svojho pohľadu. Ďalej žalovaný upozornil, že dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. žalobca nevymedzil zákonným spôsobom. Inými slovami, uvedené otázky, ako ich špecifikoval žalobca, nie sú právnymi otázkami, tak ako ich chápe ust. § 421 ods. 1 C. s. p., nakoľko vo svojej podstate zasahujú do ustáleného skutkového stavu a ich obsahom nie je poukázať na právny problém, ale zasahovať do skutkových zistení a prezentovať iný skutkový stav, ako ho zistil súd prvej inštancie, prípadne odvolací súd.

24. K prvej otázke položenej dovolateľom žalovaný uviedol, že sa nejedná o všeobecnú právnu otázku, čo vyplýva aj zo samotnej formulácie otázky „o aký zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným ide“. Podľa žalovaného nebolo podstatné o aká zmluvný typ sa v danom spore jednalo, ale či žalobca vôbec preukázal obsah zmluvného záväzku tak, ako tvrdil v rámci skutkových tvrdení. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že vzťah medzi stranami posúdil súd prvej inštancie správne ako ústnu dohodu, na základe ktorej bol žalovaný oprávnený nakladať s predmetným železom titulom vykonanej činnosti, týkajúcej sa demontáže skleníka a súvisiacich prác.

25. Z druhej otázky dovolateľa podľa žalovaného vyplýva žalobcov nesúhlas so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie. Žalobca zjavne odmieta akceptovať posúdenie zmluvného vzťahu súdom, preto namieta, že na demontáži skleníkov sa podieľali aj iné osoby, nielen žalovaný. Týmto však žalobca nepriamo rieši skutkové zistenia, ktorými sa dovolací súd v dovolacom konaní už nezaoberá. Na základe uvedeného žalovaný zastáva názor, že ani druhá otázka položená žalobcom nie je právnou otázkou, týkajúcou sa právneho posúdenia veci, a preto ju považuje za neprípustnú, nakoľko svojím obsahom zasahuje do skutkových zistení súdov, ktoré sú v tomto štádiu už nemenné.

26. Aj tretia otázka položená žalobcom sa podľa názoru žalovaného týka skutkových zistení, pretože žalobca nesúhlasí so závermi vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania, a to že železný šrot bol určený ako odmena pre žalovaného, ktorý si mal ponechať a speňažiť. Žalobca takýmto spôsobom napáda skutkové zistenia pod zámienkou riešenia právnej otázky, ktorá by však ani nemala nijaký vplyv na správnosť rozhodnutia, nakoľko medzi stranami išlo o nepomenovanú zmluvu, ktorá vykazovala niektoré z prvkov viacerých zmluvných typov.

27. Žalovaný trvá na tom, že dovolanie žalobcu nie je prípustné z dôvodu, že nespĺňa náležitosti podľa ust. § 432 ods. 1, 2 C. s. p. Žalobca sa obmedzil iba na polozenie právnych otázok, avšak nikde neuviedol dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci. V závere žalovaný navrhol odvolaciemu súdu dovolanie žalobcu odmietnuť podľa ust. § 447 písm. d/ C. s. p.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. f/ C. s. p.).

29. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

30. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd

Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

31. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

32. Podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

33. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

34. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

35. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

36. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

37. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

38. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. a vôbec toho, aby sa dovolací súd mohol zaoberať tým, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, je naformulovanie otázky, ktorú dovolací súd posúdi ako otázku predbežnú a v prípade, že dospeje k záveru o prípustnosti dovolania, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu meritórne preskúma.

39. Dovolací súd konštatuje, že žalobca v podanom dovolaní, dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., vymedzil s odôvodnením, že z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie nie je zrejmé, na základe akých dôkazov alebo skutočností dospeli k

záveru o uzavretí ústnej zmluvy o dielo s odmenou pre žalovaného v rozsahu finančných prostriedkov za predaj železa v množstve 70 ton a prečo uzavretie komisionárskej zmluvy medzi stranami sporu s určitou výlučnosťou. Dovolateľ trval na tom, že prenechal žalovanému dispozíciu so železom vo výlučnom vlastníctve žalobcu za účelom jeho predaja. Žalobca sa v dovolaní zamýšľal nad tým, že pokiaľ žalovaný predával vo svojom vlastnom mene železo vo výlučnom vlastníctve žalobcu a ako odmenu mal dostať finančné prostriedky z tohto predaja, o akú zmluvu medzi nimi sa jednalo. Dovolateľ namietol, že konajúce súdy posúdili predaj železného šrotu ako dielo, a nie ako obchodnú záležitosť. Žalobca v celom rozsahu spochybnil žalovaným tvrdený rozsah a hodnotu údajných prác pre žalobcu.

40. Otázky, ktoré podľa dovolateľa zodpovedajú dovolaciemu dôvodu zakotvenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., mali v dovolaní nasledovné znenie:

a. Otázka podradenia zmluvného vzťahu strán sporu, či sa jedná o zmluvu o dielo s odmenou dohodnutou ako finančné prostriedky získané z predaja diela alebo o komisionársku zmluvu za zariadenie obchodnej záležitosti predaja, resp. o aký zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným ide, keď žalovaný predával vo svojom mene vec vo výlučnom vlastníctve žalobcu.

b. Otázka hodnoverného preukázania prác jednej zo strán sporu znaleckým posudkom, kedy druhá strana sporu spochybňuje akýkoľvek rozsah prác a tieto práce boli ohodnotené na sumu zodpovedajúcu celému údajnému dielu, na ktorom rozsahu tieto práce, ak vôbec, tak tvoria iba jeho časť.

c. Otázka, či je možné dohodnúť v zmluve o dielo odplatu spočívajúcu vo finančných prostriedkoch získaných z predaja vecí patriacej do výlučného vlastníctva jednej zo strán sporu, kedy tento predaj realizuje druhá zo strán sporu bez uzavretia komisionárskej zmluvy - t. j. dohoda o zariadení obchodnej záležitosti podľa právneho názoru odvolacieho aj prvostupňového súdu je inkorporovaná v rámci zmluvy o dielo do dohody o spôsobe úhrady.

41. Dovolací súd dáva do pozornosti, že dovolateľ v podanom dovolaní namieta nespokojnosť s vyodením nesprávnych právnych záverov zo skutkových zistení, avšak právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu vid' aj 3Cdo/158/2017).

42. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej, a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu vid' napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

43. Uvedenému musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa, pokiaľ ide o vymedzenie prípadnej nesprávnosti právneho posúdenia odvolacím súdom, a pokiaľ ide o uvedenie právnej argumentácie, ako mal podľa jeho názoru odvolací súd vec správne posúdiť. Táto povinnosť sa vzťahuje nielen na samotné vymedzenie právnej otázky - ktorá musí byť pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca - ale aj na to, aby právna otázka (a dovolateľom predložené právne posúdenie veci) mala oporu v skutkovom stave zistenom súdmi nižšej inštancie, nakoľko - ako už bolo vyššie uvedené - dovolací súd je v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd (rovnako aj 3Obdo/1/2019).

44. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovanej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom zotrúva a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

45. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory

najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

46. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom nastolené otázky - tak, ako sú sformulované - nepredstavujú právne otázky zamerané na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p. spôsobom zadefinovaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkové otázky, ktoré dovolací súd nie je oprávnený riešiť.

47. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum, nakoľko dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

48. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

49. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 :0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.